

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

לפני כבוד השופט גלעד הס

התובע אילן שדה

נגד

הנתבע יונתן דוד

פסק דין

לפני תביעה כספית לפיצויים בעילה מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

רקע

1. התובע פרסם בזמנים הרלוונטיים מאמרים באתר האינטרנט "הגדה השמאלית" (להלן: "האתר").

בין היתר, פרסם התובע ביום 18.01.2017 מאמר ביקורת על ראש ממשלת ישראל, מר בנימין נתניהו, במסגרתו משווה התובע את פעולות ראש הממשלה בשנים האחרונות לפעולות הצורך אדולף היטלר בשנים 1931-1933 (להלן: "מאמר התובע").

הנתבע פרסם תגובות למאמר התובע באתר וברשת החברתית "פייסבוק" (להלן: "פייסבוק").

כך, ביום 23.01.2017 פרסם הנתבע באתר תגובה למאמר, כאשר במסגרת פרסום זה כינה הנתבע את התובע, בין היתר, "ארכי נאצי" ו-"טיפוס היטלראי מובהק".

כמו כן פרסם הנתבע תגובה למאמר זה בפייסבוק, במסגרתה כתב הנתבע, בין היתר, כי "לגבלס יש יורשים, ואילן שדה (התובע – ג.ה.) הוא הבכיר שבהם" וכן חזר על דבריו מהפרסום באתר.

בנוסף, ביום 03.08.2017 פרסם הנתבע תגובה למאמר אחר שפרסם התובע באתר ביום 27.07.2017. במסגרת פרסום זה כינה הנתבע את התובע, בין היתר, בכינוי "אנטישמי ארור שכמוד".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

הראיות והעדויות

2. בהתאם להחלטת בית המשפט מיום 28.05.2018, התובע הגיש תחילה תצהיר עדות ראשית מטעמו כולל נספחים ביום 01.08.2018. לאחר מכן, הגיש הנתבע תצהיר עדות ראשית מטעמו כולל נספחים ביום 08.11.2018.
3. במסגרת ישיבת ההוכחות שהתקיימה ביום 28.03.2019 נחקרו התובע והנתבע על אודות תצהיריהם. לאחר ישיבת ההוכחות, הצדדים הגישו סיכומיהם בכתב.
4. אתייחס לניתוח העדויות וטענות הצדדים בפרק הדיון והכרעה.

טענות הצדדים

5. התובע העלה במסגרת הסיכומים וסיכומי התשובה את הטענות הבאים בראשי פרקים :
 - א. הפרסומים מהווים לשון הרע כהגדרתו בחוק איסור לשון הרע ונועדו כדי להשפילו, לבזותו וכן לפגוע במשרתו ובמשלח ידו.
 - ב. הפרסומים והאמור בהם אינם אמת והנתבע לא הוכיח ואף לא ניסה להוכיח כי דבריו הינם אמת. כמו כן, קיימת חזקה כי הפרסומים נעשו שלא בתום לב ובמטרה לפגוע במזיד בתובע.
 - ג. הפרסומים לא נעשו עקב חובה חוקית, מוסרית או חברתית, לא נעשו לשם הגנה על ענין אישי כשר של הנתבע והם לא מהווים הבעת דעה או ביקורת ספרותית מותרת.
 - ד. לא הוכח כי הפרסומים נעשו כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן.
 - ה. הפרסומים אינם בגדר מסירת ידיעה לעורך אמצעי תקשורת.
 - ו. לתובע שם טוב והוא אדם מכובד בקהילה, פרופסור למדעי המחשב, חוקר ומרצה בישראל ובחו"ל.
 - ז. מעשי הנתבע מהווים עוולה חוקתית לפי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכן מהווים עוולה של רשלנות לפי סעיפים 35 – 36 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. כמו כן, הפרסומים מהווים עוולה של שקר במפגיע לפי סעיף 58 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. בנוסף, הפרסומים אינם דבר של מה בכך.
 - ח. התובע העריך את הנזקים שנגרמו לו על סך 800,000 ₪ אולם לצורכי אגרה העמיד את תביעתו לפי סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע על סך 100,000 ₪.
6. הנתבע העלה במסגרת הסיכומים את הטענות הבאים בראשי פרקים :

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

- א. התובע הוא תובע סדרתי אשר הגיש תביעת השתקה, כאשר הפרסומים לא גרמו לו נזק או פגיעה כלשהי וכי התובע לא הוכיח נזק כלשהו.
- ב. הפרסומים חוסים תחת הגנת אמת בפרסום שכן היה בהם אמת והיה בהם עניין ציבורי וזאת בהתאם לסעיף 14 לחוק.
- ג. עומדות לו הגנות תום לב מכוח הסעיפים 15(2), 15(4), 15(6) ו-15(10) לחוק.
- ד. כמו כן, הוכח כי עשה את הפרסומים באחת מנסיבות האמורות בסעיף 15 לחוק וכי הפרסומים בתחום הסביר ולפיכך חזקה עליו שעשה את הפרסומים בתום לב וזאת בהתאם לסעיף 16 (א) לחוק.
- ה. הפרסומים הם בגדר עניין של מה בכך בהתאם לסעיף 4 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].
- ו. בהתאם לפסיקה הפרסומים באמצעות "טוקבק" הוא בגדר זוטי דברים ולפיכך מדובר בפרסומים בעל ערך נמוך.
- ז. לתובע אין שם טוב ולפיכך לא נפגע מהפרסומים.
- ח. התובע לא עשה דבר בכדי להסיר את הפרסומים מרשת האינטרנט ובכך למעשה לא הקטין את הנזק הנטען מצדו ונושא באשם תורם בהיקף של 100%.
- ט. התובע פרסם את המאמר ברשת הפייסבוק יחד עם התגובות (טוקבקים) למאמר ובכללם פרסומי הנתבע ובכך חזקה כי לא נפגע מהפרסומים.
7. בפרט הדגיש הנתבע בסיכומים מטעמו את הטענות כי מדובר בפרסומים מידתיים וסבירים לנוכח מאמרו הבוטה והפוגעני של התובע.

דיון והכרעה

אחריות הנתבע מכוח חוק איסור לשון הרע

ניתוח העוולה - כללי

8. כב' השופט י' עמית, התווה בפסק הדין בעניין אילנה דיין (ר' ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך [פורסם בנבו] 08.02.2012) (להלן: "עניין אילנה דיין") תרשים זרימה לבחינת תביעה בעילה לפי חוק איסור לשון הרע:

"תרשים הזרימה בתביעות לשון הרע הוא כלהלן: בשלב הראשון נבחנת השאלה אם הביטוי מהווה לשון הרע על פי אחת מארבע החלופות בהגדרה שבסעיף 1 לחוק, והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק.

רק אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא ובוחנים האם הביטוי נהנה מאחת החסינויות המוחלטות (פרסומים מותרים) הקבועות בסעיף 13 לחוק. אם נכנס הפרסום לד' אמות אחת החסינויות – דין התביעה להידחות.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

אם לא כן, אנו עוברים לשלב הבא ובוחנו האם הפרסום מוגן על פי אמת המידה הקבועה בסעיף 14 לחוק על שתי רגליה – אמת בפרסום ועניין ציבורי. אם הפרסום אינו נהנה מהגנה זו, יש להמשיך ולבחון אם הפרסום מוגן בתום ליבו של המפרסם, בגדר אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 לחוק במשולב עם חזקות תום הלב בסעיף 16. היה ונתברר כי הפרסום אינו נהנה מהגנת סעיף 14 או מהגנת סעיף 15, או-אז עוברים לשלב הרביעי של הסעדים".

למעשה ניתוח זה מהווה פיתוח של שלבי ניתוח העוולה כפי שנקבעו עוד בעניין ע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי [פורסם בנבו] (04.08.2008).

9. מובן כי על כלל שלבי הניתוח חולש האיזון בין שתי זכויות יסוד בסיסיות: הזכות לשם טוב מהצד האחד וחופש הביטוי מהצד השני, ר' ענין **אילנה דיין** לעיל.

10. בהתאם למתווה שקבעה הפסיקה, אבחן את הפרסומים הנטענים ואת טענות הצדדים בנוגע אליהם.

לשון הרע כן או לא?

כללי

11. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע מהי לשון הרע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או מקצועו;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, בשל מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו;"

12. הפסיקה קובעת כי המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן **אובייקטיבי**. כלומר, על בית המשפט לבחון איזו משמעות היה מייחס האדם הסביר לפרסום שנעשה. **מכאן כי אין צורך שהאדם יושפל או יבוזה בפועל, אלא די בכך שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו.**

עם זאת, ממד הפגיעה הסובייקטיבי יכול להוות אינדיקציה של ממש לקביעת פגיעה במישור הפגיעה האובייקטיבית, ר' רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר** [פורסם בנבו] (12.11.16).

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

13. הפסיקה התייחסה גם למקרה הפרטי של קללות וגידופים, מתי אלו יהוו לשון הרע ומתי לא.

14. לגבי קללות וגידופים, הרי מצד אחד, אין מחלוקת כי דברי קללה וגידוף יכולים להוות לשון הרע, בפרט כאשר מדובר על תיאורו של אדם כבעל תכונות שליליות, כך שבאודאי שאין מניעה "קטגורית" לראות פרסומים שכאלו כפרסומי לשון הרע.

מצד שני, הפסיקה קבעה, כי כעניין שבמדיניות לא כל קללה או גידוף, הגם שיש בה תיאור שלילי של אדם, תהווה לשון הרע לצורך חוק איסור לשון הרע. לעניין זה, ר' שנהר **"דיני לשון הרע"** (1997) (להלן: **"שנהר"**) בעמ' 131 והאסמכתאות המפורטות שם, כאשר שם נקבע כי גם קללות או גידופים יכולים להיכלל במסגרת חופש הביטוי.

15. באופן עקרוני ההבחנה בין אמירה שהינה קללה "סתם" לבין אמירה שמהווה לשון הרע, תלויה בנסיבות הכלליות של המקרה, בין היתר: חריפות האמירה, קיום הקהל לאמירה, יחסי הצדדים, נימת הדיבור, ההקשר של הדברים ועוד. ר' לעניין זה **שנהר** לעיל, בעמ' 132:

"לצורך הכרעה בשאלה, האם מהווים דברי גידוף 'לשון הרע', ישקול בית המשפט לא רק את הנורמות החברתיות במקום שבו נאמרו הדברים, אלא גם את נימת הדיבור, את הקול ואת ההקשר שבהם נאמרו הדברים..."

16. בענייננו, אני סבור כי הביטויים שפרסם הנתבע כנגד התובע אינם גידוף סתם והם מהווים לשון הרע באופן מובהק. ואנמק:

הפרסומים כנגד התובע מהווים לשון הרע

17. ראשית אציין כי הנתבע אינו מכחיש את עצם הפרסום ומודה למעשה כי אכן ביצע אותו.

18. אני סבור כי הביטויים שפרסם הנתבע כנגד התובע כגון: **"צאצא אידיאולוגי של היטלר והימלר"**, **"ממשיך דרכו של גבלס"**, **"טיפוס היטלראי מובהק"**, **"ארכי נאצי"**, אינם רק גידוף שנאמר בעידנא דריתחא, אלא תיאור אופיו של התובע, דרך התנהגותו ופועלו. מילים אלו לא נאמרו רק על מנת להעליב את התובע כגידוף, אלא מטרתן ליחס לתובע תכונות זהות לבכירי הנאצים וזאת על מנת לבזותו ולהשפילו ולא רק לקללו.

19. הביטויים האמורים לעיל מהווים בעיני ללא כל ספק לשון הרע כהגדרתה בסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, ונועדו בכדי להשפיל ולבזות את התובע בקרב הציבור.

20. אבהיר ואחדד כי לא התרשמתי כי מדובר בקללה או בגידוף שנאמרו בשעת כעס או מתח, אלא במילים מחושבות של הנתבע שמטרתן לפגוע בתובע על ידי ייחוס תכונות ומעשים רעים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

21. יתרה מזאת, מחקירת הנתבע עולה כי אף הוא סבור כי אמירות המשוות אזרחי ישראל לנאצים הינן אמירות חמורות, ואצטט:

"העד, מר דוד: אבל באתר הזה יש השוואות, ממש כל הזמן, לנאצים. כל הזמן, כל הזמן. ולי זה כואב כשמשווים את ראש הממשלה, שוב, לפעמים נזהרים כדי לא להיתבע וכדומה, אז עושים את זה בצורה קצת אלגנטית, אבל להגיד שראש הממשלה הוא במובנים מסוימים עלה, לא יודע, מתנהג כמו שהיטלר התנהג, לצערי אפילו אלוף בצה"ל, אלוף יאיר גולן, אמר דברים שהם בעיני מאד מאד חמורים. זאת אומרת,"

[ר' עמ' 39, ש' 29 – 33 לפרוטוקול הדיון]

22. לאור האמור לעיל, פרסומי הנתבע כנגד התובע מהווים באופן מובהק לשון הרע כהגדרתה בסעיפים 1(1) – 2(1) לחוק איסור לשון הרע.

יסוד הפרסום והיקפו

23. בין הצדדים לא קיימת מחלוקת, אשר ליסוד הפרסום כהגדרתו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.

24. אשר להיקף הפרסום, הנתבע טען כי מדובר בתפוצה קטנה. אני סבור כי דין טענה זו להידחות. ואנמק:

25. הנתבע הגיב למאמרי התובע הן באתר "הגדה השמאלית" והן ברשת ה"פייסבוק". אף אם אקבל את טענת הנתבע כי הפרסומים שביצע באתר הגדה השמאלית הינם בתפוצה קטנה וזאת בשל אופי אתר האינטרנט האמור ותכניו, אין לקבל את טענה זו ביחס לתפוצה ברשת הפייסבוק.

26. רשת הפייסבוק במהותה הינה רשת פומבית אשר מאפשרת תפוצה רחבה מאוד של תכנים. בענייננו, מרגע שהנתבע הגיב למאמר התובע בפייסבוק, הרי שמדובר בפרסומים בהיקף נרחב אשר נגישים וזמינים לכל גולש בפייסבוק ומכאן שאין מדובר בתפוצה קטנה.

27. אבהיר כי הנתבע טען, כי התובע הוא שפרסם את המאמר בדף הפייסבוק האישי שלו יחד עם תגובות הנתבע ולפיכך אין מדובר בפרסום שהוא ביצע ברשת הפייסבוק.

28. לאחר שעיינתי בראיות ובעדויות עולה הרצף העובדתי הבא:

ביום 18.1.17 פרסם התובע את המאמר באתר הגדה השמאלית. לאחר מכן, פרסם המאמר גם בדף הפייסבוק של אתר הגדה השמאלית.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

- ביום 23.1.17 הגיב הנתבע למאמר באתר הגדה השמאלית. כמו כן, ובאותו היום הגיב הנתבע למאמר **בנפרד** גם בדף הפייסבוק של אתר הגדה השמאלית.
29. אחדד ואבהיר כי למרות שתוכן התגובה שפורסמה בדף האינטרנט כמעט וזהה לתגובה באתר האינטרנט, הרי מעיון במכלול התגובה ברורה כי לא מדובר באותה התגובה בדיוק שפורסמה באתר האינטרנט אלא מדובר בתגובה שונה ומכאן **חדשה**. מכאן, ברור כי הנתבע פרסם תגובה **חדשה** בפייסבוק למאמר התובע.
30. לאור האמור לעיל, אין לקבל את טענת הנתבע כי לא ביצע את הפרסומים בפייסבוק.
31. בנסיבות אלו, ברי כי מתקיים יסוד הפרסום וכי מדובר בהיקף פרסום נרחב.

הגנות הנתבע

32. כאמור לעיל, הנתבע טען כי קיימת לו הגנה על פי סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע. כמו כן טען הנתבע, כי קיימת לו הגנות על פי סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. בנוסף, טען הנתבע כי קיימות לו הגנות על פי סעיפים 4 ו-65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש]. זאת ועוד, טען הנתבע, כי מדובר ב"תביעת השתקה".
- אבחן טענות אלו.

סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע – הגנת אמת הפרסום

33. הגנת אמת הפרסום הינה הגנה המחייבת הוכחה לפיה דברי לשון הרע שפורסמו הם אמת. הנטל להוכיח כי הדברים הם אמת, מוטל על הטוען לכך – הנתבע. בענייננו, הנתבע טען כי פרסומיו על אודות אופיו של התובע מוגנים מכוח הגנת אמת הפרסום.
34. אציין כי במסגרת הפרסומים טען הנתבע, בין היתר, כי התובע הוא **"טיפוס היטלראי מובהק"**, **"ממשיך דרכו של גלבס"** ו- **"ארכי נאצי"**.
35. הנתבע טען כי דבריו הינם אמת ונימק את טענתו בכך שמאמר התובע הינו **"שקר בוטה, מסית"** וכן מסכן את קיומה של מדינת ישראל.
36. אין בטענות אלו, אף אם היו נכונות, בכדי לכוון הגנת אמת בפרסום בתיק זה. הנתבע לא טען בתגובות כי המאמר הינו "בוטה" או "מסית" או "מסכן את קיומה של מדינת ישראל". אלא, הנתבע טען כי התובע הינו ארכי נאצי, טיפוס היטלראי וממשיך דרכו של גבלס, טענות אלו בוודאי שאינן אמת.
37. למען הסר ספק, טענה "אמת דיברתי" זו ביחס לייחוס 'נאצי' לתובע מוטב היה לה שלא הייתה באה לעולם, ושבאה לעולם בחטא דינה להידחות, ואבאר:

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

ראשית, הנתבע הודה בהגינותו כי אינו סבור כי התובע הוא נאצי, ואצטט:

**"כב' הש' הס': הבנתי. מותר לו להגיד. אתה מאמין שאילן שדה הוא נאצי?
העד, מר דוד: לא, בוודאי שלא..."**

[ר' עמ' 38, ש' 18 – 19, לפרוטוקול הדיון]

שנית, טענת אמת הפרסום צריכה להיות בזיקה לפרסום ולא כך הדבר בענייננו, כלומר על הנתבע להוכיח כי האמור בפרסום הוא נכון ולא כי המאמר הינו בוטה או מסית.

במקרה שלפניי הנתבע בפרסומים מטעמו השווה את התובע לבכירי הנאצים, כאשר להגנתו במסגרת טענת האמת בפרסום טען טענה שאינה רלוונטית כי מאמרי התובע דומים לדברי מכחישי שואה והם מסיתים.

במילים אחרות, ככל שהנתבע היה טוען בסיכומיו כי התובע הינו נאצי או ממשיך דרכו של גבלס והיה מביא הוכחות לכך, היה מקום לבחון את טענת האמת הפרסום, אולם משעה שהנתבע מודה בהגינותו כי התובע אינו נאצי ומעלה טענה אחרת שאינה האמור בפרסום, הרי שאין מקום לקבל את טענת האמת בפרסום.

38. לאור האמור לעיל אני דוחה את טענה האמת בפרסום.

סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע - הגנת תום הלב

39. הנתבע טען כי עומדות להם הגנות הבאות מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע:

"15.

.

(2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

...

(4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;

...

(6) הפרסום היה בקורת על יצירה ספרותית, מדעית, אמנותית או אחרת שהנפגע פרסם או הציג ברבים, או על פעולה שעשה בפומבי, ובמידה שהדבר כרוך בבקורת כזאת - הבעת דעה על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה יצירה או פעולה;

...

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

(10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה

קודם לכן;

"...

40. על פי הפסיקה מטרת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע הינה לקבוע הגנות למפרסם בתום לב, הגנות המשקפות איזון בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי, ר' לעניין זה ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ', [פורסם בנבו] (3.4.04), רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף, [פורסם בנבו] (14.8.01), ו-ע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, [פורסם בנבו] (22.10.89).

41. בהתאם לסעיף 15 לחוק איסור לשון הרע, על מנת שתחול הגנת תום הלב, על הנתבע להוכיח התקיימותם של שני תנאים מצטברים - האחד, כי הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי חל אחד המקרים המנויים בחלופות הסעיף (ר' שנהר לעיל בעמ' 250).

סעיף 16(א) לחוק איסור לשון הרע קובע חזקת תום לב, כך שהיה והפרסום נעשה באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 והוא לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, הרי חזקה שזה נעשה בתום לב.

42. בענייננו, אני סבור כי הנתבע לא פרסם את תגובותיו בתום לב.

יתרה מזו, אני סבור כי אף קיימת חזקה כי הנתבע עשה את הפרסומים שלא בתום לב בהתאם לסעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע. ואנמק:

העדר תום לב

43. ראשית, מעצם סגנון הפרסומים ניתן ללמוד על חוסר תום ליבו של הנתבע וזאת אף מבלי להידרש לחזקות.

הפסיקה קבעה כי ניתן לשלול את תום לב המפרסם מעצם הפרסום וניסוחו, ר' שנהר, בספרו 'דיני לשון הרע', בעמ' 264:

"על תום לבו של המפרסם או על העדרו ניתן ללמוד גם מהפרסום עצמו.

פרסום זהיר ומתון בלשונו, שאינו פוגע בנפגע מעבר לסביר על פי מטרת ההגנה הספציפית שבמסגרתה הוא נדרש, ילמד על תום לבו של המפרסם ואף עשוי להקים לו את החזקה כי עשה את הפרסום בתום לב, אם כי גם פרסום בלשון מתונה עלול לחרוג מהסביר.

מאידך גיסא, יצירת דרמטיזציה בפרסום באמצעות הכללה מודעת של פרטים לא מדויקים, או השמטה מכוונת של פרטים חשובים, עשויות להעיד על חוסר

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

תום לבו של המפרסם. ניסוח בוטה ומעליב בצורה בלתי סבירה עשוי להעיד על העדר תום לבו של המפרסם ואף לגרום לכך שלא תעמוד לו החזקה שעשה את הפרסום בתום לב... (הדגשה שלי - ג.ה.).

44. במקרה שלפני אין מדובר בפרסום "זהיר" או "מתון", אלא בפרסומים בוטים מהקשים שניתן לבטא בשפה העברית.

45. מכאן, אף אם הנתבע סבר כי חובתו המוסרית והחברתית להביע את דעתו ואת ביקורתו על התובע ועל מאמריו או שמחובתו להגן על ראש הממשלה, הרי עדיין אין זיקה של ממש בין ביקורת עניינית ומוותרת שכזו לביטויים הבוטים שפרסם הנתבע כנגד התובע, ביטויים אשר הדבר המרכזי שבהם הינו כינויי גנאי חמורים ביותר לתובע ולא ביקורת עניינית או הגנה על ראש הממשלה.

46. לפיכך, בעצם נקיטת הביטויים כגון "ארכי נאצי" ו-"טיפוס היטלראי מובהק" יש בכדי לשלול את הגנת תום הלב.

חזקת העדר תום לב מכוח סעיף 16(ב)

47. אף אם לא ניתן ללמוד על העדר תום לב מכוח הפירסום עצמו, הרי מכוח תנאי סעיף 16(ב) לחוק איסור לשון הרע, קיימת חזקת חוסר תום לב של הנתבע, חזקה שלא נסתרה, ואפרט: סעיף 16(ב) קובע:

"(ב) חזקה על הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום שלא בתום לב אם נתקיים בפרסום אחת מאלה:

- (1) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא האמין באמיתותו;**
- (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא אם לא;**
- (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15."**

אציין כי די בהוכחת אחד מהסעיפים הקטנים (1) – (3) לסעיף 16(ב) בכדי לבסס חזקה כי הפרסומים נעשו שלא בתום לב.

48. בענייננו, נראה כי שלושת הסעיפים מתקיימים כלפי הנתבע.

49. ראשית, טענת אמת הפרסום נדחתה ואף באשר להשוואה שערך הנתבע בין התובע לבין נאצים הודה הנתבע כי אינו סבור כי התובע נאצי. כך, למשל, קשה להאמין כי הנתבע חשב כי התובע "ארכי נאצי" או כי התובע "טיפוס היטלראי מובהק".

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

שנית, הנתבע בוודאי שלא נקט אמצעים כלשהם לברר את נכונות הדברים טרם פרסומם. שלישית, כינוי הנתבע כנאצי על נגזרותיו פגיעתו רבה מאשר הייתה דרושה לשם ביקורת על המאמר או על פועלו של התובע.

כאמור הנתבע בפרסומים השווה את התובע לבכירי הנאצים, ואף מעיון בניסוח הפרסומים ברי כי הם נערכו במטרה לפגוע בתובע. אציין כי אף אם חלק מהאמור בתגובות מהווה ביקורת עניינית ומותרת כלפי התובע, למשל ביקורת כלפי תוצאות מאמרי התובע, הרי האופן בו נוסחו הפרסומים אינו מידתי, אינו ראוי ומטרתו הברורה הינה לפגוע בתובע ולא להעביר ביקורת על המאמר.

לא מצאתי לנכון כי יש צורך לבחון לגבי כל פרסום ופרסום האם פרסום התגובה של התובע מידתית, וזאת כאשר ראוי להתייחס לתמונה כוללת העולה מהפרסומים במישור תום הלב, ותמונה זו מגלה שאף אם יש טענה עניינית כזו או אחרת של התובע, הרי זו נבלעת ברצף של אמירות פוגעניות כלפי התובע, אמירות חסרות מידתיות כלשהי.

לטעמי ולשיטתי פגיעה שכזו אינה סבירה ואינה מידתית לצורך הגנת הערכים המוגנים מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

50. מן האמור לעיל עולה, כי לא רק שהנתבע לא הוכיח את תום ליבו בפרסומים, הרי שהוכח כי חזקה שפעל בחוסר תום לב. חזקה זו לא נסתרה.

51. לאור מסקנה זו כי מתקיימת חזקת חוסר תום הלב, אין צורך לבחון את ההתקיימות הספיציפית של סעיפיו הקטנים של סעיף 15 כטענת התובע.

בכל מקרה אציין כי לטעמי גם אלו אינם מתקיימים.

בפרט ראוי להדגיש מספר מילים ביחס לסעיף 15(10) וזאת כאשר הנתבע מקדיש לנושא חלק מהותי מטיעונו.

אין חולק כי מאמר התובע הינו מאמר בוטה, במסגרתו השווה התובע את פעולות ראש ממשלת ישראל לפעולות הצורך הנאצי בשנים 1931-1933.

אולם, וזה העיקר לעניין הגנת תום הלב, אף אם חרג התובע מגבול המותר במאמריו ואף ערך השוואה שאינה ראויה, וייתכן אף השוואה העולה כדי לשון הרע, בין פעולות הממשלה כאן לפעולות המשטר הנאצי, עדיין אין בכך הצדקה לפרסומים של הנתבע.

העובדה כי התובע השווה את פעולות ראש הממשלה לפעולות הצורך הנאצי אינה מקנה זכות לנתבע לכתוב את התובע כנאצי, או טיפוס היטלראי או כממשיך דרכו של היטלר.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

עם זאת, וכפי שאבאר בהמשך, לעובדה זו יש משמעות של ממש עת אדרש לנושא הפיצוי.

52. אשר על כן, אני קובע כי לנתבע לא עומדת הגנת תום הלב.

הגנות מכוח פקודת הנזיקין

53. הנתבע טען כי הפרסומים הם דבר של מה בכך וזוטי דברים. כמו כן, טען הנתבע כי התובע שיתף את הפרסומים ברשת הפייסבוק ולפיכך עומדת לו הגנה מכוח סעיפים 4 ו-65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

54. לעניין סעיף 65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש], אציין כי ספק גדול בעיני האם הגנת סעיף זה אכן חלה על דיני איסור לשון הרע, (על אף האמור בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע), בפרט כאשר מבקשים לזכות מכוחו בהגנה מוחלטת ולא בהפחתת הפיצוי. לעניין זה ר' רע"א (מחוזי ת"א) 53491-09-14 **בוברוב נ' קרמונה** [פורסם בנבו] (1.4.2015):

"כאמור – סעיף 65 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] שונה בנוסחו, ולא עוסק ב"משגה". בשים לב להגנות הספציפיות שנקבעו בחוק איסור לשון הרע, קיים קושי עקרוני עם החלת סעיף ההגנה של סעיף 65 לפקודת הנזיקין, בייחוד כאשר שימוש בסעיף זה נעשה על מנת לפטור לחלוטין מאחריות ולא רק לשמש אמצעי להפחתת סכום הפיצוי. (ראה גם ספרו של שנהר, דיני לשון הרע, בעמ' 338, לגבי העובדה שהגנת "אשם תורם" מתוך פקודת הנזיקין לא מוחלת על עוולת פרסום לשון הרע אך נושא ה"התנהגות התורמת" בסעיף 65 לפקודת הנזיקין כן הוחל. השאלה – אם מדובר ב"אשם תורם" או שמא ב"התנהגות תורמת" אינה קלה להכרעה מבחינה עובדתית).

הקושי מתחדד סביב בחינת סעיף 55ב(2)(א) לפקודת הנזיקים האזרחיים 1944 אשר השתמש במינוח "משגה", כאשר בענייננו – אינני סבורה כי אנו עוסקים במעשה שגגה, או ב"רשלנות תורמת".

55. אציין כי אף אם התייחסות התובע במאמר לממשלת ישראל ולעומד בראשה בהקשר נאצי מהווה "אשם תורם", הרי אין היא מכוננת אשם תורם ברמה המהווה הגנה מוחלטת לנתבע ולכן יש להביאה בחשבון לעניין פסיקת הפיצוי, אולם היא אינה מאיינת את התביעה.

56. לא מצאתי גם בטענה כי התובע שיתף את הפרסומים באמצעות רשת הפייסבוק לכוון אשם תורם המצדיק הגנה מוחלטת. בפרט נכונים הדברים כאשר עולה כי התובע התכוון לשתף את מאמרו ולא באופן ספציפי ומכוון את תגובות הנתבע.

57. בנסיבות אלו ברור כי לא קיים אשם תורם המצדיק את דחיית התביעה.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

58. עם זאת, אחזור ואבהיר כי את הטענות בדבר אשם תורם של התובע אביא בחשבון במלאכת האיזון לצורך קביעת סכום הפיצוי.

59. לעניין הגנת סעיף 4 לפקודת הנזיקין, איני סבור כי בכינויי התובע, בין היתר, כ- "אנטישמי ארור שכמוך", "ארכי נאצי" ו- "טיפוס היטלראי מובהק" יש משום זוטי דברים.

"תביעת השתקה"!

60. הנתבע טען כי התובענה דנא הינה "תביעת השתקה" (SLAPP).

61. לטענת הנתבע היא נועדה "להסיר כל דעה אחרת, נוקבת ככל שתהיה על דברי הבלע שהוא מפיץ." (ר' ס' 5 לתצהיר הנתבע).

62. באופן עקרוני הדין הישראלי אינו מכיר בדוקטרינת "תביעת השתקה" כדוקטרינה המאפשרת דחיית תביעת לשון הרע. ר' ע"א (מחוזי ת"א) 15267-09-17 סרנה נ' נתניהו [פורסם בנבו] (28.1.18):

"אין מחלוקת על כך שהחוק הישראלי אינו מכיר במושג "תביעת השתקה".

63. עם זאת, במסגרת ההחלטה ברע"א 1688/18 סרנה נ' נתניהו [פורסם בנבו] (15.4.18), בית המשפט העליון אינו שולל כי דוקטרינת תביעת ההשתקה חלה במשפט הישראלי (ר' סעיף 7 להחלטה), אלא מבאר כי המקרה הספציפי אינו מתאים לפיתוח הדוקטרינה.

עוד אציין כי קיימת פסיקה סותרת של הערכאה הדיונית, פסיקה אשר קבעה כי יש לקלוט את דוקטרינת תביעת ההשתקה למשפט הישראלי, ר' ת"א (פ"ת) 12217-12-16 בוגבו ישראל בע"מ נ' רבקה שמש [פורסם בנבו] (8.5.18).

64. בכל מקרה, בין אם נקלטה דוקטרינת ההשתקה במשפט הישראלי ובין אם לאו, הרי המקרה שלפני אינו מקרה של תביעת השתקה. מהות תביעת השתקה הוגדרה בעניין ת"א (מחוזי ת"א) 18029-02-11 אור-סיטי נדל"ן בע"מ ואח' נ' טבקמן ואח' [פורסם בנבו] (7.7.2011):

"אכן, ככלל, יש למגר מן השורש תביעות בלתי כנות, ואין לאפשר לתביעות שהופכות את בית המשפט לכלי משחק אסטרטגי, לחצות את סף ההיכל ולבוא בשעריו.

מתפקידו של בית המשפט לברר סכסוכים אמיתיים בין אדם לחברו ובין האזרח לרשות, להבדיל מתביעות המוגשות ע"י גופים חזקים עתירי ממון, כנגד יריביהם דלי האמצעים, בעילה מפוקפקת כלשהי, מתוך מטרה מכוונת

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

**ללחוץ עליהם לחזור בהם מדרישות צודקות, רק מחמת חוסר יכולתם לממן
הגנה משפטית כנגד תביעה בסכומים "כבדים".**

65. התביעה שלפני לא הוגשה ב-"עילה מפוקפקת כלשהי", אלא מדובר בביטויים חריפים שנועדו לפגוע בתובע, כך שאין מדובר בתביעה אסטרטגית להשתיק את הנתבע.

66. עוד אבהיר כי אכן זכותו של הנתבע לבקר את התובע. יתרה מזו, ביקורת שכזו הינה חשובה מאין כמותה לשיח הציבורי. זאת ועוד, במסגרת הביקורת מותר גם להטיח בתובע דברים קשים, לרבות כי האידיאולוגיה שלו ומאמריו מהווים סכנה לקיום המדינה.

אולם, וזה העיקר לעניין זה, עיון בפרסומים שלפני מגלה כי אף אם יש בהם גרעין של ביקורת לגיטימית על התובע, הרי שגרעין זה נעטף במלל רב של השמצות פרועות וחסרות כל בסיס תוך השוואת התובע לבכירי הנאצים, כך שיש בה על מנת להוציא את הפרסומים מגדר הביקורת הלגיטימית הזכאית להגנה.

67. לפיכך, איני סבור כי התביעה שלפני הינה תביעת השתקה.

טענות נוספות

68. הנתבע טען כי התובע הוא תובע סדרתי, אין לו שם טוב וכי הוא מבצע כלפיו "אכיפה בררנית".

כך לטענת הנתבע התובע מנצל לרעה את ההליך המשפטי כדי להלך אימים כלפי אדם אשר אינו חושב כמוהו, כי התובע בתביעות אחרות שהגיש הודה כי אין לו שם טוב וכך אף עולה מהתגובות למאמריו. עוד טען התובע כי על אף שהיו תגובות רבות למאמריו העולות לכאורה כדי לשון הרע הוא בחר לתובע דווקא אותו.

69. אשר לטענה בדבר היות התובע, תובע סדרתי, הנתבע לא הביא כל ראיות לכך כי מדובר בתובע אשר הגיש עשרות תביעות בעילת לשון הרע ואף לא הוכח כי תביעות בעילת לשון הרע שהוגשו על ידי התובע, היו חסרות תום לב.

בכל מקרה, אין הגנה מוכרת בדין הישראלי של "תובע סידרתי" ובאופן עקרוני אם משמיצים אדם באופן סידרתי הוא רשאי להגיש תביעות בגין כך באופן "סידרתי" וכל תביעה ותביעה תבחן לגופה.

70. אשר לטענה בדבר "אכיפה בררנית", הרי אף אם היה בה ממש (והדבר לא הוכח בראיות) הרי טענה זו אינה טענת הגנה מוכרת בדין האזרחי ובדיני איסור לשון הרע.

בהתאם לפסיקה הנפגע מלשון הרע הזכות לבחור האם להגיש תביעה בגין הפגיעה וכנגד איזה מעוול נטען להגיש תביעה זו, ואין עליו כל חובה להגיש תביעה כנגד כלל המפרסמים.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

71. באשר לשמו הטוב של התובע, הרי אף אם הייתי מקבל את הטענה כי לתובע אין שם טוב, הרי עדיין ברור כי איש אינו סבור כי התובע הינו ארכי נאצי או טיפוס היטלראי ובכל מקרה לא הובאו כל ראיות או הוכחות לכך.

72. מעבר לכך, אני סבור כי שמו הטוב של התובע הינו תלוי קבוצה חברתית.

דהיינו סביר להניח כי שמו של התובע בקרב חברה בעלת אידיאולוגיה ימנית (במובנה בחברה הישראלית) אינו טוב וזאת בשל האידיאולוגיה בה הוא אוחז, מנגד נראה כי בקרב חברה בעלת אידיאולוגית שמאל (במובנה בחברה הישראלית) התובע דווקא זוכה לשם טוב.

לפיכך, כאשר הנתבע בחר להציג את הפרסומים באתר שהינו באתר בעל אידיאולוגית שמאל מובהקת ובדף פייסבוק של איש שמאל, וכאשר סביר להניח כי מרבית האנשים שפוקדים את האתר ואת דף הפייסבוק של האתר הינם אנשים בעלי אידיאולוגיה קרובה לאידאולוגית התובע, הרי ששמו הטוב בקרב גולשים אלו נפגע.

הפיצוי

73. כאשר הגעתי לכלל מסקנה כי הנתבע פרסם לשון הרע וכי לא עומדת לו כל חסינות או הגנה, הרי שיש להידרש לפיצוי המגיע לתובע.

74. התובע לא הוכיח כי נגרם לו נזק ממשי ועותר לפיצוי בסך 100,000 ₪, כפיצויים ללא הוכחת נזק. כמו כן, במסגרת כתב התביעה לא כימת התובע את הפיצוי לו הוא עתר באופן אשר יפרט סך פיצוי מול פרסום ספציפי. עם זאת, טענת התובע לכוונה לפגוע (ר' ס' 34 לכתב התביעה וס' 19 לסיכומי התובע), הוכחה לעיל. אבהיר ואדגיש כי טענת התובע כי הפרסומים פגעו וגרמו לו נזקים "במאות אלפי שקלים" (ר' ס' 35 לכתב התביעה) לא נתמכה בראיה כלשהי וממילא לא הוכחה.

75. סעיף 7א לחוק איסור לשון הרע קובע:

"(ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק".

(ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור בסעיף קטן (ב), ללא הוכחת נזק."

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

76. הפסיקה קבעה מספר קריטריונים לקביעת סכום הפיצוי במקרה ולא הוכח נזק, ר' ע"א Canwest Global Communications Corp 6903/12 נ' אלי עזור [פורסם בנבו] (22.07.2015), אשר מנה את הפרמטרים הבאים :

"בפסיקת פיצויים לפי חזקה זו יעריך בית המשפט את הנזק ויקבע פיצויים מתאימים בהתחשב במעמדו של הניזוק בקהילתו; בהשפלה ובסבל שהוא חווה; בטיב הפרסום ובאמינותו; בהיקף התפוצה של הפרסום; ובמידת הפגיעה שיש בפרסום. עוד עליו להתחשב בהתנהגות הצדדים – המפרסם והנפגע – לפני ואחרי הפרסום"

77. עוד נקבע בפסיקה כי הבחינה של כל מקרה ומקרה הינה אינדיווידואלית ואין מקום לקביעת "תעריפים" לפיצוי, ר' רע"א 4740/00 לימור אמר נ' אורנה יוסף [פורסם בנבו] (14.8.2001).

78. על מנת לקבוע את גובה הפיצוי אסקור את הנסיבות לחומרא ולקולא במקרה זה :

79. במסגרת הנסיבות לחומרא יש להביא בחשבון בראש ובראשונה את מהות הפרסום. מדובר בפרסום בוטה המשווה את התובע לרודן אשר רצח 6,000,000 יהודים ואשר גרם למוות של עשרות מיליוני בני אדם נוספים, מבני עמו ושלא מבני עמו.

לטעמי ולשיטתי אין מקום בשיח הציבורי הישראלי להשוואת אדם כלשהו להיטלר או לנאצי, והשוואה שכזו היא חמורה ומהווה לשון הרע בדרגה החמורה ביותר.

על בתי המשפט לפעול למגר את התופעה במסגרתה נעשה שימוש בהשוואה של אנשים החיים בישראל היום לנאצים או לבכירי הנאצים על מנת להוכיח טיעון במסגרת מחלוקת פוליטית או אחרת. השוואה שכזו לא רק שמהווה פגיעה בלתי מידתית באדם הספציפי, אלא מהווה זילות של השוואה ופוגעת בניצוליה.

ודוק. הנתבע לא הסתפק בכינוי התובע כפשיסט או כדומה, אלא כינה את הנתבע כ- "ארכי נאצי" וכן כ- "טיפוס הילטראי" ויש לפעול לעקור מן השורש את השימוש בביטויים ובהשוואות שכאלו לגבי ישראלים במאה העשרים ואחת.

80. עוד במסגרת הנסיבות לחומרא יש להביא בחשבון, כי אין מדובר בפרסום אחד אלא במספר פרסומים פוגעניים.

כמו כן, יש להביא בחשבון את סירובו של הנתבע, בזמן אמת, למחוק את הפרסומים חרף דרישת התובע.

81. הנתון המרכזי שיש שיש להביא לקולא הוא את הרקע לפרסומים והאמור במאמר התובע.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 17-10-9942 שדה נ' דוד

אכן הנתבע השתמש בפרסומים אשר כאמור חרגו מגבולות חופש הביטוי ואין לקבלם בשיח הישראלי.

אולם, מצד שני, יש לזכור כי גם המאמרים אליהם התייחסו התגובות אינם מאמרי פובליציסטיקה סתם, אלא מאמרים אשר אף הם עוסקים בהשוואת הממשלה והעומד בראשה למשטר הנאצי. כך למשל מפרסם התובע:

"כי קיים דמיון בין פעולות ההשתלטות של ראש הממשלה בנימין נתניהו על מוקדי הכוח באמצעות אנשי שלמה לבין פעולותיו של אדולף היטלר בימין הראשונים כשליט גרמניה עד לליל הסכינים הארוכות".

לפיכך, הייחוס הפסול מכל וכל של נאצי לתובע לא נעשה בחלל הריק, אלא מדובר בפרסום אשר "מתכתב" עם המאמר אשר אף הוא עוסק בהשוואה בין ראש הממשלה בנימין נתניהו לבין היטלר ימח שמו.

אני סבור כי לא רק שאין זה ראוי שהתובע משווה בין ראש ממשלת ישראל לבין אדולף היטלר, אלא מדובר בפרסום חמור ופוגעני. אכן, לשיטתי, פרסום זה עדיין אינו מקנה זכות לנתבע לכנות את התובע כארכי נאצי, אבל הוא בהחלט מצדיק הפחתה משמעותית של הפיצוי.

82. עוד במסגרת הנסיבות לקולא, יש להביא בחשבון, כי לא התרשמתי מהראיות שלפניי בכלל, ומעדות התובע בפרט, כי התובע נפגע פגיעה קשה מהפרסומים. כמו כן, לא מצאתי ראיה לטענה כי דמותו של התובע בציבור נפגעה מהפרסומים נשוא התביעה, בפרט במעגל החברתי של התובע.

83. עוד יש להוסיף לקולא כי למרות הנתבע לא התנצל, הוא חזר בו מהפרסומים במסגרת עדותו והבהיר כי אינו מייחס לתובע את האמור בפרסומים.

84. אכן כפי שצינתי לעיל, אין מקום לקבוע 'תעריפים' לפיצויי בגין פרסומי לשון הרע, אך יש מקום להקיש וללמוד ממקרים דומים ולבחון את הפיצוי שנפסק במסגרתם, כך שהפיצוי שנפסק שם ישמש נקודת התייחסות גם לפיצויים בתיק זה, ואפרט:

85. בתא"מ (ב"ש) 33753-09-17 **אביאור חדר נ' יובל דגן** [פורסם בנבו] 15.09.2018 נדונה תביעתו של אדם אשר פרסם פוסט על אודות כתבה שעסקה בכתב אישום שהוגש כנגד צעירים הנאשמים במעשים פליליים כנגד מי שאינם יהודים וזאת בשל קשריהם עם נשים יהודיות וכתב כי מדובר בגיבורים. הנתבע הגיב לפוסט וכתב כי "גבלס היה מאושר מהתגובה הזאת. כן, קראתי לך נאצי ונאצי כל מי שחושב שחבורה של עבריינים עוכרי ישראל גזענים הם גיבורים". בית המשפט פסק לתובע פיצוי בסך 11,000 ₪.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

86. בתא"מ (ת"א) 24955-07-14 **גדעון כהן נ' גלעד ליברמן** [פורסם בנבו] (8.10.15) נדונה תביעה של אדם אשר הנתבע כינה אותו כ- "אייכמן" וכ- "רוצח". בית המשפט פסק לטובת התובע פיצוי בסך של 15,000 ₪.
87. בת"א (ב"ש) 62308-07-17 **הילה מיקולשיק נ' לוביש לובה ורדניק** [פורסם בנבו] (20.10.2019) נדונה תביעתה של אישה אשר הנתבעת הוסיפה לשם משפחתה את השם "היטלר" במסגרת תגובה בפייסבוק. בית המשפט פסק לתובעת פיצוי בסך 10,000 ₪.
88. בתא"מ (קריות) 41465-04-17 **הרי שיה נ' דבורה קרופרו** [פורסם בנבו] (30.06.2019) נדונה תביעתו של אדם אשר הנתבעת כינתה אותו בין היתר "אייכמן" במהלך סכסוך שכנים. בית המשפט פסק לתובע פיצוי בסך 10,000 ₪.
89. בת"א (ת"א) 30645/08 **איריס חפץ בורכרדט ואח' נ' ענת פרי** [פורסם בנבו] (31.3.2011) נדונה בין היתר תביעתו של אדם אשר הנתבעת כינתה אותו בפרסום באתר אינטרנט "סוכן גרמני" וייחסה לו הכחשת שואה. בית המשפט פסק לתובע פיצוי בסך 7,500 ₪.
90. בע"א (מרכז) 43198-10-14 **שדה נ' גלברד** [פורסם בנבו] (28.7.2015) ערעור אשר הגיש התובע דכאן על הגובה הפיצוי שנקבע בפסק דין של בית משפט קמא בעקבות תגובות של נתבע אשר כינה את התובע בין היתר, "פרופ' מטורף" ו-"איש רע". ערכאת הערעור העמידה את הפיצוי על סך 6,000 ₪.
91. כאמור, לא ניתן, ואף לא רצוי, למסד תעריפון לפיצוי ללא הוכחת נזק בלשון הרע, אולם הפסיקה לעיל משרטטת באופן גס את תחומי הפיצוי הסביר.
92. לאור האמור לעיל, לאחר ששקלתי את טיב הפרסומים, חומרתם, הפגיעה בתובע, כמו גם את כלל הנסיבות שציינתי לעיל, לחומרא ולקולא, וכן לאחר שהבאתי בחשבון מקרים דומים והפיצוי שנפסק בהם, אני קובע כי הפיצוי המתאים בתיק זה הוא בסך של 10,000 ₪ בגין כלל הפרסומים.

סיכום

93. תביעת התובע מתקבלת ואני פוסק כי הנתבע ישלם לתובע פיצוי בסך 10,000 ₪.
94. הנתבע ישלם לתובע את הפיצוי שנפסק וזאת תוך 30 ימים מהיום. ככל שלא ישולם הסכום במועד יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית פיגורים כדין.

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 9942-10-17 שדה נ' דוד

95. לעניין ההוצאות, הבאתי בחשבון את אופן ניהול ההליך על ידי הצדדים, ובפרט את העובדה כי התביעה הוגשה על סכום משמעותי של 100,000 ₪ מתוכם הכרתי ב-10,000 ₪.

בנסיבות אלו, אני סבור כי למרות זכיית התובע בתיק, יש לקבוע סכום הוצאות מתון. אשר על כן, הנתבע יישא בשכר טרחת עו"ד של התובע בסך של 2,000 ₪ (כולל מע"מ) וכן יישא הנתבע בהוצאות משפט (כגון: אגרות, צילומים, נסיעות וכו') בסך של 500 ₪. סכום ההוצאות ישולם תוך 30 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' חשוון תש"פ, 06 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.

גלעד הס, שופט

